

kunde bruges som Grundlag for det foreliggende Forslag. Det kan ikke nytte, at man meddeler, at kun saa og saa mange Kommuner, jeg tror, det var 31, gav Tilskud til denne Bespisning; man maa huske paa, at der er mange Kommuner, der støtten den paa en helt anden Maade, nemlig ad frivillig Vej. Skal der slet intet Hensyn tages til dem? Det er min Overbevisning, at man ved at gaa ind paa dette Lovforslag vilde ødelægge den private Godgørenhed, det er saa sikkert som noget. Mange Steder virker den paa en saadan Maade, at de Klager, der fremkom fra den ærede Ordfører, slet ikke ere til Stede, og det er ikke mindst Tilfældet i København. Vi have her i København gennem lange, lange Tider haft en Forening til Friskolebørns Bespisning; den faar ganske vist Tilskud af Kommunen, men ved Siden af den have vi Samaritanen, der væsentligst virker netop i de Maaneder, hvor man ogsaa efter Lovforslaget ønsker, at der skal være Bespisning for Børnene. Disse Foreninger arbejde Haand i Haand; der kan undertiden ske Fejltagelser f. Eks. en saadan som, at Foreningen for Friskolebørns Bespisning lægger sine Bespisningsdage paa de samme Dage som Samaritanen. Hvis den lagde sine Bespisninger paa andre Dage, vilde Følgen deraf blive, at Børnene bleve bispiste hver Dag. Og naar det ærede Medlem talte om, hvorledes Børnene i Skolerne hørte paa Lærerne paa en ganske anden Maade, naar de ikke vare sultne, end naar de vare det, skal jeg blot gøre opmærksom paa, at det er ordnet paa en saadan Maade, at de Børn, der gaa i Skole om Eftermiddagen, komme i Samaritanen inden Skolen, og de, der gaa i Skole om Formiddagen, bag efter gaa hen i Samaritanen og faa deres Mad.

Nu er Historien den, at saavel Foreningen til Friskolebørns Bespisning som Samaritanen kun bestaa af en Bestyrelse, vi have ingen Medlemmer. Hvad vi skulle bruge, kommer ind som frivillige Gaver. Jeg har været Formand for Nørrebro Samaritan i 13—14 Aar, saa jeg kan tale af Erfaring. I Løbet af denne Tid have vi kun 2 Gange behøvet at paakalde den private Godgørenhed, og hver Gang har der vist sig god Villie hos Befolkningen til at komme til Hjælp. Og en Appel til Godgørenheden her i København paa et Omraade, hvor der er Trang til Hjælp, er aldrig nogen Sinde bleven overhørt, men bliver altid efterkommen. Som en Følge deraf kan jeg ikke se nogen som helst Nødvendighed for en Lovgivning paa

dette Omraade og mindst paa det her foreslaaede Grundlag. Jeg skal ikke have noget imod, at Forslaget bliver sendt til et Udvalg, hvor man maaske kan komme til Overbevisning om, hvor galt det er. Jeg tror ikke, man kan finde en Løsning af en saadan Beskaffenhed, at man ikke derved gør den private Godgørenhed paa dette Omraade Skade uden at gavne de stakkels Børn.

Formanden: Folketingsmanden for Svendborg Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Christiansen: Den højtærede Minister forekom mig ikke fuldt klar i sin første Udtalelse om det Standpunkt, han vilde indtage til Lovforslaget. Jeg tillod mig derfor at fremhæve, at der var Forskel paa den højtærede Ministers Standpunkt og det Standpunkt, som Ordføreren for det radikale Parti indtog. Nu fik vi at høre af den højtærede Minister, at han egentlig ikke havde udtalt noget, der berettigede mig til den Slutning, jeg drog om hans Standpunkt. Det glæder mig, for saa vidt jeg nu ved min Udtalelse har fremkaldt et mere positivt Standpunkt for den højtærede Minister, thi jeg tror ikke, at mange efter Ministerens første Foredrag vare klare over, hvad Ministeren vilde, og detstaar mig heller ikke endnu ganske klart. Ministeren udtalte nemlig, at Forslaget var meget ensidigt, men føjede til, at deri bestod maaske netop Styrken. Jeg er ikke klar over, hvad den højtærede Minister sigtede til med disse efter min Mening noget dunkle Udtalelser. Jeg vil derfor tillade mig at spørge den højtærede Minister, om han billiger Princippet i det af Forslagsstillerne stillede Forslag, hvorefter Staten skulde støtte Sagen, eller om han som andre, der have haft Ordet, mener, at det burde være en kommunal Sag.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (M. Nielsen): Naar det ærede Medlem ser Rigsdagstidenden og der læser mine Udtalelser, vil han lægge Mærke til, at han var ganske uberettiget til at afgøre, hvorledes jeg stillede mig til de enkelte Punkter i Forslaget. Jeg udtalte min Sympati med de Tanker, Forslaget rummede, men jeg udtalte mig ikke om noget enkelt Punkt i Forslaget, tværtimod, der laa i mine Udtalelser dette, at man maatte ønske Forslaget grundigt og alsidigt behandlet i Udvalget. At det ærede Medlem ikke forstaar mine Ytringer om